

РЕШЕНИЕ

№ 4564

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 06.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1983** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс \(ДОПК\)](#).

Образувано е по жалба на С. З. С. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221420005390-091-001/08.09.2021 г., издаден от М. С., орган, възложил ревизията и Б. М. ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" (ДД"ОДОП") С. при Централно управление на Националната агенция за приходите (ЦУ на НАП), на основание [чл. 156, ал. 4 ДОПК](#), с който на основание [чл. 19, ал. 1](#) ДОПК е ангажирана отговорността ѝ за задълженията на [фирма], ЕИК- [ЕГН], в общ размер на 228 630.96 лева, от които главница- 138 113.09 лева и лихви- 90 517.87 лева.

Жалбоподателят твърди, че не са налице предпоставки за реализиране на отговорността ѝ по [чл. 19, ал. 1 ДОПК](#). Конкретно сочи, че не е налице укриване на факти и обстоятелства, както и причинно-следствена връзка между твърдяното укриване на данни и невъзможността да бъдат събрани задълженията на [фирма]. Релевира, че укриването на факти и обстоятелства, като проявна форма на поведението на субекта на отговорността предполага активно, съзнателно действие. При наличието на законово задължение на лицето, в качеството му на член на орган на управление или управител да обяви определени факти и обстоятелства пред органа по приходите или пред публичния изпълнител, нормата на чл.19, ал.1 ДОПК изисква това лице не просто да не изпълни задължението си за заявяване на фактите и обстоятелствата, а да ги укрие. Позовава се на съдебна практика. Твърди, че само по

себе си промяната в управлението категорично не би могло да се счете за форма на недобросъвестно поведение. Моли съда да отмени оспорвания акт като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован чрез процесуален представител поддържа жалбата. Моли съда да отмени обжалвания РА. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира разноси, съгласно списък.

Ответникът по жалбата - директорът на дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Счита, че оспорваният акт е законосъобразен, а жалбата е неоснователна и недоказана. Моли съда да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита жалбата за недоказана.

Административен съд София-град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата, събраните доказателства по делото, по отделно и в тяхната съвкупност, и взе предвид доводите на страните, съобразно с разпоредбата на [чл. 160 от ДОПК](#), прие за установено следното:

Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган. Връчен е лично на С. З. С. на 17.09.2021 г. С жалба вх. № 54-С-839/23.10.2020 г. е обжалван пред директора на дирекция "ОДОП" – С. на ЦУ на НАП. В срока по [чл. 155, ал. 1 ДОПК](#) директорът на дирекция "ОДОП"- С. не се е произнесъл по жалбата, поради което, на основание 156, [ал. 4 ДОПК](#), РА се смята за потвърден. Жалбата до съда е подадена в срока по [чл. 156, ал. 5 ДОПК](#) чрез директора на дирекция "ОДОП", поради което е ДОПУСТИМА. Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22221420005390-020-001/08.09.2020 г., изменена със Заповед № Р-22221420005390-020-002/04.02.2021 г. за установяване на отговорността на ревизираното физическо лице- С. З. С. за задълженията на Р. СТАНДАРТ Е. с ЕИК[ЕИК]. Заповедите са издадени от М. С., оправомощена със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. /т.І, 8/, издадена на основание [чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите \(ЗНАП\)](#), във вр. с [чл. 112, л. 2, т. 1 от ДОПК](#), от директора на ТД на ТД на НАП- С..

На 20.02.2021 г., на основание чл.117 ДОПК е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221420005390-092-001/20.04.2021 г., връчен лично на 19.05.2021 г. на С.. Срещу ревизионния доклад е подадено възражение по реда на [чл. 117, ал. 5 от ДОПК](#) с вх. № 59-00-1184#6/30.06.2021 г., в което се излагат твърдения за липса на кумулативно предвидените предпоставки на чл.19, ал.1 ДОПК. Към възражението не са приложени писмени доказателства.

На основание [чл. 119, ал. 2 от ДОПК](#), въз основа на констатациите, отразени в РД и след като възраженията срещу същия са преценени като неоснователни е издаден процесния Ревизионен акт № Р-22221420005390-091-001/08.09.2021 г., от М. С., орган, възложил ревизията и Б. М. ръководител на ревизията.

С РА на основание чл.21, ал.1 от ДОПК във връзка с чл.19, ал.1 от ДОПК е ангажирана отговорността на С. З. С. за задълженията на „Р. СТАНДАРТ Е.“, с ЕИК-[ЕИК] в размер на 228 630,96 лв., в т.ч. главница 138 113,09 лв. и дължимите лихви в размер на 90 517,87 лв., съгласно справка за задълженията на дружеството /Приложение към РА/, както е описано подробно и в констатациите на РД и съгласно таблица 1 на настоящия РА, ведно със законната лихва, съгласно чл.16, ал.3 от ДОПК,

както следва:

- Отговорност за Данък върху добавената стойност за данъчни периоди 01.12.2014 г. - 31.03.2016 г. в общ размер на 201 217,46 лв., в т.ч. главница 121 010,74 лв. и дължимите лихви за просрочие в размер на 80 206.72 лв.;
- Отговорност за Данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за данъчни периоди 01.12.2014 г.– 31.05.2016 г. в общ размер на 5170.64 лв., в т.ч. главница 3229,64 лв. и дължимите лихви за просрочие в размер на 1941.00 лв.
- Отговорност за ДОО- за осигурители за периоди 01.12.2014 г.- 31.05.2016 г. в общ размер на 13597.81 лв., в т.ч. главница 8481,72 лв. и дължимите лихви за просрочие в размер на 5116,09 лв.;
- Отговорност за Вноски за здравно осигуряване- за осигурители за периоди 01.12.2014 г.- 31.05.2016 г. в общ размер на 5795,98 лв., в т.ч. главница 3614,91 лв. и дължимите лихви за просрочие в размер на 2181.07 лв.
- Отговорност за Универсален пенсионен фонд- за осигурители за периоди 01.12.2014 г.- 31.05.2016 г. в общ размер на 2849.07 лв., в т.ч. главница 1776,08 лв. и дължимите лихви за просрочие в размер на 1072.99лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че С. З. С. е била представляващ и управляващ [фирма] с[ЕИК], считано от 12.03.2014 г. до 02.12.2016 г., по данни, вписани в Търговския регистър на Агенция по вписванията. Съгласно договор за продажба на дружествени дялове от 02.12.2016 г., С. С. е продала дяловете си от дружеството на Х. П. Х..

Към доказателствата е приобщен с Протокол № 1732815/30.03.2021 г. Ревизионен акт № Р- 22220615003187-091-001/08.02.2016 г. за извършена ревизия по ЗДДС на [фирма], ЕИК -202303877, с който са установени задължения, както следва: ДДС главница за периода 01.12.2014 г.– 31.12.2014 г. в размер на 46 436,39 лв.; ДДС главница за периода 01.01.2015 г.– 31.01.2015 г. в размер на 17 318,98 лв.; ДДС главница за периода 01.02.2015 г.– 28.02.2015 г. в размер на 21 271,67 лв.; ДДС главница за периода 01.03.2015 г.– 31.03.2015 г. в размер на 34 550,06 лв. Установените задължения по ЗДДС са във връзка с отказано на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 70, ал. 5 от ЗДДС на [фирма] правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], които задължения не са внесени от дружеството.

В хода на ревизионното производство на дружеството са извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], при които е установено липса на реални доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС. Не е доказано придобиването на фактурираните стоки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. При това положение посочените дружества няма как да прехвърлят на [фирма] собствеността върху стоки, чието производство или придобиване не могат да докажат. Доставчиците на стоки не са представили изисканите им доказателства за наличие на складови или търговски бази, в които биха могли да съхраняват фактурираните стоки до извършването на тяхната продажба. Не е предоставена конкретна информация за мястото на натоварване и разтоварване на стоките, не е представена информация за лицата, участвали в приемането и предаването на стоките, лицата, извършили превоза на стоките, в т.ч. транспортни документи, удостоверяващи извършен транспорт на

продадените стоки /пътни листа, складови разписки, товарителници и др./ Доставчиците не са представили изисканите им счетоводни регистри, от които да се проследи заприходяването и изписването на стоките по сметка 304.Стоки. Не е представен стокосен поток, от който да се установи наличието на фактурираните стоки, респективно доставчиците на тези стоки.

При тези данни, органите по приходите приели, че е налице причинно-следствена връзка между неправомерното действие на жалбоподателя С. С. и причинената щета на фиска с невярно посочените в данъчните декларации и укривани факти от отговорното трето лице, като е възпрепятствано установяването и внасянето на данъчните задължения на дружеството. Прието е, че това „разминаване“ между декларирано и действително установено представлява именно „укриване“ по смисъла на чл. 19, ал. 1 от ДОПК.

Извършен е анализ на налични данни по подадени ГФО и Баланси за 2015 г. и 2016 г. Констатирано е че към 31.12.2015 г. наличните средства в касата на дружеството са 81 хил. лв. и по банковите сметки са 9 хил. лв. Към 31.12.2016 г. наличните средства в касата на дружеството са 72 хил. лв. и по банковите сметки са 9 хил. лв. За същите периоди вземанията от клиенти и доставчици са 294 хил. лв. за 2015 г. и 1867 хил. лв. за 2016 г.

Според приходните органи С., в качеството си на управител не е предприела действия за погасяване на задълженията на дружеството [фирма] към бюджета, а е прехвърлила управлението на дружеството. Промяната в управлението на [фирма], ревизираното лице е извършило в хода на извършвана ревизия на дружеството.

Предвид това е изведен извод, че ревизираното лице не може да не знае, че дружеството има задължения, за погасяването на които не е предприело действия и е налице невъзможност да се съберат дължимите данъци. Прието е наличието и на останалите изисквания за отговорността по реда на чл. 19 ДОПК, а именно: поведение на това лице, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които по закон е било длъжно да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие на това поведение, не могат да бъдат събрани установените публични задължения по ЗДДС на дружеството с влезлия в сила РА.

От предоставена Справка за проучено имуществено състояние и категоризиране на задължено лице изх.№ С200022-134-0000242/05.02.2020 г. от Дирекция „Събиране“ е установено: На база на събраните доказателства за имущественото състояние на [фирма] и съгласно критерии, утвърдени от изпълнителния директор на НАП за категоризиране на задължените лица с оглед очакваната събираемост на публичния им дълг в общ размер на 1 291 414,83 лева, задълженията на дружеството са категоризирани като „несъбираеми“, тъй като липсва имущество, върху което да се наложи обезпечение, дружеството няма и банкови сметки.

Органите по приходите, приели, че управителят като представител на дружеството е бил длъжен да подаде СД по ЗДДС, в която вярно да отрази извършените и получени облагаеми доставки за съответните периоди. Разликата между декларираното по надлежния ред и действително установеното при ревизията е укриване по смисъла на чл. 19, ал. 1 ДОПК. В случая С. З. С. е била наясно със смисъла и значението на действията си, предвиждала е техните последици и е искала или допускала тяхното настъпване, поради което укриването е умишлено. Налице е и причинна връзка между укриването от управителя данни и неудовлетвореното вземане, което наред с установената по делото невъзможност на органите по приходите да съберат

публичните задължения сочи към кумулативна даденост на всички елементи за ангажирането на отговорността на ревизирания по чл. 19, ал. 1 ДОПК. Позовават се на практика на ВАС. Изтъкнато като косвено доказателство в подкрепа на изложеното е промяната в управлението на [фирма], в хода на ревизията.

По делото е приета административната преписка.

От правна съдът намери за установено следното:

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение.

Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не е оборена. Изложеното до тук води до извод, че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Съгласно чл. 3 от ЗЕДЕУУ (ред.- ДВ, бр. 85 от 2017 г., действаща към момента на издаване на РА) електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.); като писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено

изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на Съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

В случая отговорността на жалбоподателката С. е ангажирана по [чл. 19, ал. 1](#), с които е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци и осигурителни вноски субекти- задължени лица по [чл. 14, т. 1](#) и [т. 2 ДОПК](#).

Съгласно [чл. 19, ал. 1 ДОПК](#), който в качеството си на управител, член на орган на управление, прокурис, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 укрива факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, отговаря за непогасеното задължение.

Нормата на [чл. 19 ДОПК](#) урежда особени случаи на лична имуществена отговорност на лица, управляващи задължени за данъци/осигурителни вноски субекти– задължени лица по [чл. 14, т. 1](#) и [т. 2 ДОПК](#). Фактическите състави по [чл. 19 ДОПК](#) не характеризират типична хипотеза на установително производство по [глава петнадесета от ДОПК](#). Съобразно мястото на разпоредбата– дял първи "Общи правила", глава четвърта, "Задължени лица", логическото и граматическото тълкуване на

нормите, обективиращи фактическите състави на института, води до извода, че се касае за субсидиарна отговорност на трето лице по отношение на вземане, което има публичен характер. Всички факти, осъществяващи фактическия състав на [чл. 19, ал.1 ДОПК](#) следва да се установят по несъмнен начин още в хода на ревизията- [чл. 170, ал. 1 АПК](#) вр. с [§ 2 от ДР на ДОПК](#) и в съдебното производство подлежат на главно и пълно доказване от органите по приходите.

Тълкуването на разпоредбата налага извод, че фактическият състав на същата включва следните елементи: 1. Субект на отговорността – кой може да бъде трето отговорно лице – управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител или пълномощник; 2. Наличие на задължение на лице по [чл. 14, т. 1](#) или [2 ДОПК](#), 3. Действие – укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред орган по приходите или публичен изпълнител. В съдебната практика се приема, че действието следва да е извършено преднамерено, т. е. необходимо е виновно поведение; 4. Причинно следствена връзка- Вследствие на това укриване на факти и обстоятелства не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. В съдебната практика се говори за т. н. "уникалност" на връзката между поведението на третото лице в укриване на факти и обстоятелства и невъзможността да бъдат събрани задълженията. 5. Невъзможност да бъде събрано вземането- чрез допустими доказателствени средства органът по приходите следва да докаже, че дружеството не разполага с имущество, което е в състояние да покрие съществуващите публични задължения. 6. Граници на отговорността- в резултат на виновното си поведение лицето отговаря за пълния размер на непогасеното задължение. ([Решение № 3447 от 11.03.2019 г.](#) на ВАС по адм. д. № 14466/2018).

В случая е установено, че е налице първата предпоставка. През ревизирия период С. З. С. е управител и едноличен собственик на капитала на [фирма] от 12.03.2014 г. до момента на обявяване в ТР на продажбата на дружеството - 02.12.2016 г.

При така установените факти по делото може да се приеме, че е налице и втората предпоставка - наличие на задължение на лице по чл. 14, т. 1 или 2 ДОПК. На [фирма] през този период са установени с влязъл в сила Ревизионен акт № Р- 22220615003187-091-001/08.02.2016 г. данъчни задължения, невнесени до момента на издаване на РА на С. С.. Следва да се има предвид, че издаденият ревизионен акт на [фирма] не се ползва с обвързваща доказателствена сила в настоящото производство, освен относно размера на установените данъчни задължения на дружеството и

периодите, за които се дължат. В същия смисъл е практиката на ВАС. Така в Решение № 6208/25.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1282/2021 г. е прието, че ревизионните актове, с които се установяват задълженията на дружеството обвързват ревизията по чл. 19 от ДОПК само по отношение на размера на данъчните задължения, подлежащи на събиране, но приходната администрация следва да докаже в условията на главно пълно доказване всички елементи на правопораждащия фактически състав като основание за реализиране на отговорността по чл. 19 ДОПК. В Решение № 2490/23.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8213/2020 г. е прието, че "спрямо действията на управителя като ревизирано лице е непротивопоставимо установеното с РА на дружеството, досежно извършените действия от последното. Управителят в личното си качество не е бил самостоятелна страна в проведеното спрямо дружеството ревизионно производство, при което е без значение дали го е представлявал, или не в това производство, освен това са различни фактическите състави, обуславящи в единия случай отговорността на дружеството, а в другия - тази на управителя му. Издадените ревизионни актове спрямо дружеството имат доказателствено значение единствено и само досежно наличието и размера на установените задължения за данъци или ЗОВ спрямо дружеството и периода, за който са установени тези задължения".

Съдът намира обаче, че в случая от събраните доказателства, не се установява третата предпоставка- действие- укриване на факти и обстоятелства от С., които по закон е била длъжна да обяви пред орган по приходите или публичен изпълнител. В съдебната практика се приема, че действието следва да е извършено преднамерено, т. е. необходимо е виновно поведение. Подаването на справки-декларации по ЗДДС и ГДД с неверни данни за осъществени доставки, за които е установено, че не са декларирани получени приходи и не е начислен дължим ДДС, не представлява укриване на факти и обстоятелства от страна на управителя по смисъла на [чл. 19, ал. 1 ДОПК](#). Налице е разлика във фактическите състави, обуславящи отговорността на дружеството за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, от този по [чл. 19, ал. 1 ДОПК](#), обуславящ отговорността на управителя за невъзможността да бъдат събрани задължения на дружеството за данъци и/или задължителни осигурителни вноски.

Съгласно разпоредбата на [чл. 125, ал. 1 от ЗДДС](#) за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на счетоводните регистри по [чл. 124 от същия закон](#). По делото няма спор, че в декларацията е посочена цената, за която има издадена фактура.

С оглед на фактите и обстоятелствата по делото не може да бъде приета тезата на органите по приходите, че подаването на справка-декларация по ЗДДС, в която е посочена цената на доставка, за която има издадена фактура, която доставка е приета за нереална впоследствие в ревизионното производство на дружеството- получател по процесната доставка, е налице укриване на факти и обстоятелства по смисъла на [чл. 19, ал. 1 от ДОПК](#).

Само с представяне и позоваване на влезлия в сила РА на дружеството, черпене на доводи единствено въз основа на отразеното в него, не е доказано при условията на пълно доказване наличието на поведение на ревизираното лице, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите. Твърденията на приходните органи във връзка с позоваването им на РА на дружеството е, че управителят като представител на дружеството е бил длъжен да подаде СД по ЗДДС, в която вярно да отрази извършените и получени облагаеми доставки за съответните периоди. Подаването на СД по ЗДДС с неверни данни не винаги и константно е равнозначно на укриване на факти и обстоятелства, които лицето е било длъжно да обяви пред органите по приходите по смисъла на [чл. 19, ал. 1 ДОПК](#). Следва да е налице и установена субективна страна– умисъл или изцяло липса на счетоводно отразяване на операция /в този см. Решение на СЕС С-95 и 96 – Е. /. В процесния случай не е доказано при условията на пълно доказване действията на управителя да представляват укриване на факти и обстоятелства. Субективната страна на деянието също не е установена с възможните доказателствени средства. Липсва един от елементите на обсъждания фактически състав, е достатъчно да обоснове незаконосъобразност на ревизионния акт.

Освен това, за прилагането на отговорността по [чл. 19, ал. 1. ДОПК](#) релевантна е връзката между поведението на управителя и несъбирането на вземанията на дружеството, а такава връзка с декларираните данни в справките– декларации по ЗДДС и ГДД не е налице. Това укриване на факти е относимо към дължимостта на данъци от дружеството, но не и към събирането им. В тази връзка не е налице и следващата предпоставка за ангажиране на отговорността на управителя- причинно- следствена връзка- вследствие на това укриване на факти и обстоятелства не могат да бъдат събрани задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. В този смисъл е и трайната практика на ВАС – [Решение № 8311 от 20.06.2018 г.](#) на ВАС по адм. д. № 14694/2017 г.; [Решение № 5803 от 17.04.2019 г.](#) на ВАС по адм. д. № 1285/2019 г.; [Решение № 3776 от 11.03.2020 г.](#) на ВАС по адм. д. № 11972/2019 г.; [Решение № 6250 от](#)

28.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 1412/2020 г.; Решение № 515 от 21.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10053/2021 г.. В редица решения на Върховния административен съд постановилите ги касационни състави приемат, че проява на укриване на факти е пропускът в съответните справки-декларации по ЗДДС да се отразят всички доставки, както и посочването в ГДД по ЗКПО на занижен финансов резултат. Субект на укриването е управителят, доколкото при действието на чл. 141, ал. 2 от ТЗ той представлява дружеството, организира и ръководи дейността му /чл. 141, ал. 1 от ТЗ/. Спорен обаче е въпросът дали между това укриване на факти и обстоятелства и несъбирането на задълженията на юридическото лице има пряка причинна връзка, защото фактическият състав на чл. 19, ал. 1 ДОПК изисква наличието на такава, и отговорът на база установените по делото факти е отрицателен.

С оглед изложеното, не се доказва причинна връзка между действията на жалбоподателя в качеството му на управител и невъзможността да бъдат събрани установените публични вземания. Законът изисква поведението на член на органа на управление да е единствената причина за невъзможността да бъдат събрани публичните вземания. В случая, не може да се приеме, че невъзможността да бъдат събрани публичните задължения на търговското дружество е пряка и непосредствена последица единствено и само от поведението на жалбоподателя, което по изложените по-горе мотиви не попада в хипотезата на чл. 19, ал. 1 ДОПК. Фактът, че С. е прехвърлила дяловете си от [фирма] и управлението на Х. П. Х. в хода на извършвана ревизия на дружеството, не води до автоматичен извод, че това е довело до невъзможност да бъдат събрани установените публичните вземания.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният ревизионен акт е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК и следва да бъде отменен.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява своевременно и основателно. С оглед направеното в съдебно заседание възражение на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение и предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът намира, че следва да присъди такова в размер на 4 816.31 лева, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и 10 лева за държавна такса.

Мотивиран от изложеното и чл. 160, ал. 1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. З. С. Ревизионен акт №

Р-22221420005390-091-001/08.09.2021 г., издаден от М. С., орган, възложил ревизията и Б. М. ръководител на ревизията, мълчаливо потвърден от директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, на основание [чл. 156, ал. 4 ДОПК](#), с който на основание [чл. 19, ал. 1](#) ДОПК е ангажирана отговорността на С. З. С. за задълженията на [фирма], ЕИК- [ЕГН], в общ размер на 228 630.96 лева, от които главница- 138 113.09 лева и лихви- 90 517.87 лева.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика”- С. при ЦУ на НАП да заплати на С. З. С., ЕГН- [ЕГН] разноси по делото в размер на 4 826.31 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: